

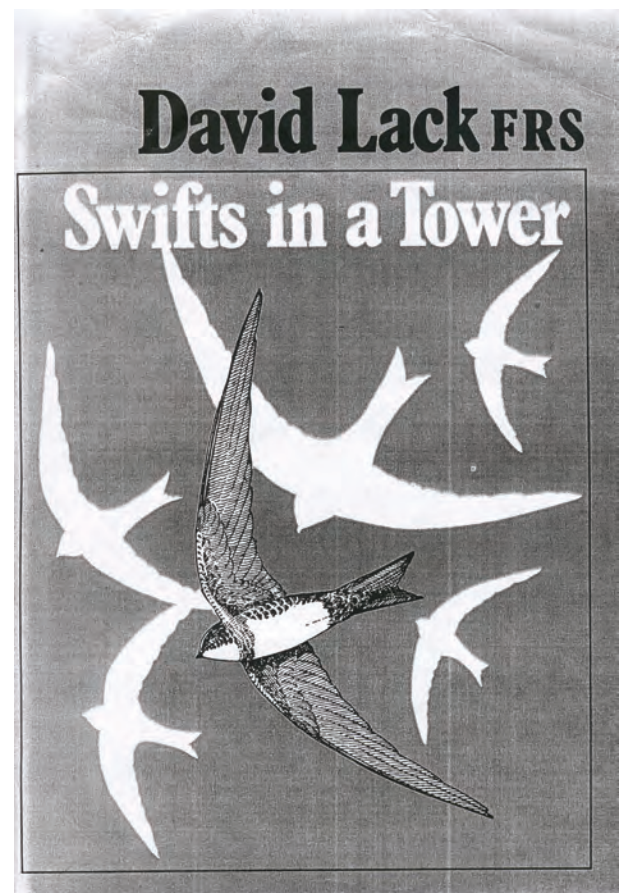
Stienkrijters

Op het moment dat ik dit schrijf, zijn ze al weer op weg naar het zuiden. Ik heb het over de Gierzwaluwen. Ze kwamen dit jaar vroeg, een week voor 30 april, en vertrokken vroeg, in de laatste week van juli. Gierzwaluwen worden in Noordwijk aan Zee Stienkrijters genoemd; stien is steen vanwege het broeden onder dakpannen en krijters naar het geluid dat ze voortbrengen. In navolging van Binnen is deze zomer gekeken waar ze op Zee nu precies huizen. Dat is eenvoudiger gezegd dan gedaan. Het kostte ons heel wat uurtjes om te constateren waar die rondvliegende beesten invliegen. Een kennis van mij zei dan ook: 'Jullie doen dat helemaal niet goed! In dit digitale tijdperk moet je dat via de web-site van de vereniging doen. Een vragenformulier dat kan worden ingevuld en een oproep in de plaatselijke kranten. De bewoners van Zee weten veel meer van de Gierzwaluwen dan jullie denken.' Een goed idee om deze winter maar eens uit te werken. Maar, het 's avonds wat rondzwerven door het zeedorp heeft ook wel zijn charme.

Het mooiste boekje dat ooit over Gierzwaluwen is geschreven, is van David Lack: *Swifts in a tower*. Hij beschrijft daarin onder meer zijn belevenissen met de zwaluwen in een toren in Engeland. Lack was een leerling van Nico Tinbergen op de universiteit van Oxford. Hij was een van de velen die daar, en al eerder in Leiden, van Tinbergen heeft geleerd, dat je moet kijken en noteren. Studeren doe je vooral in het vrije veld!

In Noordwijk zijn er goede plekken om de Gierzwaluwen te bekijken. De twaalf apostelen (een rij huizen aan de Huis ter Duinstraat) is zo'n

plek. Als je daar zo 's avonds rond een uur of tien een uurtje zit te kijken kom je aardig te weten waar ze broeden. Een heel mooie plek, in een ander land weliswaar, vond ik aan de kust van Bretagne. Daar stond, vlak voor een afschuwelijk winkelcentrum, een ronde houten toren. Die zat werkelijk vol met zwaluwen met een grote groep krijsend er omheen. Het mooiste verhaal over Gierzwaluwen hoorde ik eens van een van onze Noordwijkse vogelaars. Beter gezegd: het verhaal ging over het al genoemde boek van David Lack. De vrouw van de vogelaar wilde haar man verrassen met het boek. Ze stapte naar de plaatselijk boekhandelaar met de vraag of men het voor haar kon bestellen. 'O', was het commentaar van de vrouw van de handelaar, 'dat boek ligt nog in de kelder. Het is 20 jaar geleden door een andere vogelfriek besteld, maar die vent is het nooit op komen halen.' Waarop ze even later met het boek naar boven kwam.

Kijk, zo kom je nog eens aan een goed boek. En goed is het, dat boek. Vrij vertaald, besluit het met de opmerking, dat het bestuderen van de natuur leidt tot een beter begrip van de basis van ons leven. Mooi gezegd nietwaar?

W.Andelaar